

Čovjek u životu drugog čovjeka

Čovjek je svojim rođenjem predodređen da živi u ljubavi i zajedništvu. Od najranijeg djetinjstva potrebna nam je ljubav, pažnja i briga kako bismo se razvili i izrasli u normalne ljude, no život uvijek nešto malo zamrsi i stvara donekle nove i zanimljive priče odrastanja. Takva je i moja.

Po mnogo čemu sam tipična četrnaestogodišnja tinejdžerka, no uz moje ime stoje dva prezimena, nije to neko moje umjetničko prezime, ništa slično tome. Ja zapravo imam dva oca pa i dva prezimena, ali prezime nije što i čovjek. Kao mala, do svoje treće godine živjela sam s ocem i majkom, a onda su se moji roditelji rastali. Majka je uvijek bila uz mene, bila je moj oslonac, moja najbolja priateljica, bile smo jako povezane, bile smo nerazdvojne, sve smo skupa radile. Neko sam vrijeme tako živjela sama s majkom, a onda je moja majka upoznala jednog čovjeka koji joj se jako svudio. S vremenom su se sve više i više družili, a ja sam tada bila uplašena i sramežljiva jer nisam znala hoće li me novi tata prihvati ili ne i hoće li me moći prihvati kao da sam njegova, no oni su se nakon nekog vremena odlučili vjenčati se i počeli smo živjeti zajedno kao obitelj. Tijekom tih nekoliko godina on i ja smo se jako zbližili, ja sam se opustila i više se nisam sramila. Upoznala sam ga i pored njega sam se osjećala sigurnom, baš kao da je on moj tata. Zatim su na svijet postupno došla i moja dva mlađa brata. Bila sam i tada pomalo uplašena, nesigurna i zabrinuta. Hoće li moja majka i moj novi tata sada biti više posvećeni njima, a mene polako zapostavljati? Hoće li vrijeme provoditi samo s njima? Bilo je tu izazova, ali sada znam da su me i ti izazovi izgradili kao osobu. Danas sam ja uz svoju braću jako vezana i jako ih volim. Naravno, među nama i dalje ima nesuglasica i svega onoga što sadrži jedna bratska ljubav, no sada pouzdano, nakon svih ovih godina, mogu reći kako je moj očuh možda i najbolji očuh na svijetu. Volim ga zato što me prihvatio kao svoje dijete, dao mi sigurnost i ulio mi samopouzdanje, taj glavni sastojak svakog sretnog i uspješnog ljudskog života. Na tome sam mu jako zahvalna. Biti čovjek u životu drugog čovjeka za mene znači biti nekome potreban, biti mu utjeha, pomoć, sigurnost... Tako i ja kao čovjek u životu drugog čovjeka svakako želim biti, pomoći, oslonac, želim da se uz mene ljudi osjećaju dobro. U životu je pravo bogatstvo imati obitelj i prijatelje na koje se možemo osloniti, a isto tako treba znati biti prijatelj i čovjek kada je to drugima potrebno.

Dobro je ponekad dati priliku svojim bližnjima bez obzira bili oni doista vaši i vi njihovi ili ne. U ova čudna vremena, kada se vode mnogi ratovi, meni kao djetetu nije jasno otkuda

toliko mržnje među ljudima, zašto toliko zla ljudi stvaraju jedni drugima kada smo svi stvoreni na istu sliku i trebali bismo težiti istom cilju – jedan drugome pomagati jer čovjek bez čovjeka nije ništa.

Stela Ribić Huzjak, 8. c razred

mentor: Ivana Babić